

λαιο της θεσεώς σου πού μου γράφεις. 'Επιχορήγησ' ἰσως ; 'Εγραψες σέ κανένα κάτω ; Ξέρεις ὅλα ἐκεῖ γίνονται μέ συστάσεις καὶ ἀπαιτήσεις βουλευτῶν. Μπορούσαμε νὰ γράψωμε στὸν Τσιριμῶκο πού ἔχει ἀδελφὸ βουλευτὴ καὶ πολλοὺς φίλους. Γράψε μου ἂν νομίζης ὅτι μπορεῖ νὰ συντείνῃ εἰς τίποτε.

'Εγὼ δὲν εἰμαι καὶ πολὺ εὐχαριστιμένος ἐδῶ. 'Ιδίως δὲν εἰμαι τόσο καλὰ. Καὶ κουρασμένος εἰμαι ἀπὸ πολλὴ ἐργασία. Τὸν Δελεμούζο τὸν ἐγνώρισες ; Καλὸς νέος αἱ :

Πρὸ ἡμερῶν ἐπεσεφθῆκα τὸν κ. Krumbacher καὶ εὐχαριστήθηκα πολὺ, ὅσον λυπήθηκα πού δὲν μ' εἰρῆκε στίτι δταν ἦλθε νὰ μοῦ ἀποδόσῃ τὴν ἐπισκεψή. 'Εχῶ μεγάλην ἐκτίμησιν καὶ σέβασμό στήν προσωπικότητά του. Μοῦ ἐμίλησε μέ μεγάλον ἐνθουσιασμό γιὰ σέ καὶ γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ σου ἐργασία.

Εἴναι μεγάλη μου εὐχαρίστησις νὰ λαβαίνω εἰδησί σου.

Σὲ χαιρετῶ

Ὁ φίλος σου Κ. Χατζόπουλος

ΤΟ ΠΟΥΡΓΚΑΤΟΡΙΟ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

Ὅπως ὑποκεθήκαμε στὸ περασμένο φύλλο, ἀπὸ σήμε α καθιερώνουμε τὴ σελίδα αὕτη ἀποκλειστικὰ γιὰ τοὺς νέους τοὺς πρωτόβγαλτους. Ἡ σελίδα αὕτη θὰ εἶναι, νὰ πούμε, ἕνας σταθμὸς μεταξὺ καλαθιοῦ καὶ «Νουμά», τὸ Πουργκατόριο, πού θὰ μπαίνουν ὅσοι νέοι θάχουνε κατὶ νὰ πουν καὶ πού σίγουρα θὰ πουνε κατὶ περισσότερο μὲ μέρη.

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠ' ΤΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ ΜΟΥ

I

Τῆς καρδιάς μου τὰ φύλλα μὴ γυρίζεις καλέ μου. Μὴ τὸ μυστήριον τ' ἀρρητο θελήσεις νὰ νιώσεις.

Κοίταξε γύρω σου. Ἡ χαρὰ, τὸ γέλιο σὲ καρτερᾷ, σὰν πιστὸ σύντροφο θεωρώντας σε. Πῆγανεν, καὶ ἀφῆσ' ἐμένα.

Μονάχη, τὸ ποτήρι τοῦ Πόνου θὰ ρουφήξω. Δὲς το ἀφρισμένο, πῶς εἶναι μπροστά μου. Τὸ φέρνω στὰ χεῖλιά.

Μὰ... δὲν μπορῶ... δὲν μπορῶ...

Μοῦ ξεφεύγει ἀπ' τὰ χεῖρια...

II

Ἔπεσε τὸ ποτήρι στὴ γῆ. Μὴ σκύψεις.

Ἄσε το.

Χάθηκε τόδαρὸν τὸ μολύδι πού τὴν καρδιά μου πλάκωνε. Λεύτερη, θὰ τραγήσω μαζί σου. Πανάκριβε, ἀπ' τῆς χαρᾶς τὸ ἀμπέλι.

Οὐράνια γλῶσσα στὴν ψυχὴ μου νιώθω.

Ἐνεν καινούργιο κόσμον στὰ μάτια σου βλέπω. Ὁχι. Κόσμος δὲν εἶναι. Ἐκκλησιά. Κεῖ τὸ θεῶν τῆς Ἀγάπης θὰ στήσω. Καὶ γονατίζοντας, τῆς Λατρείας τὰ δῶρα ταπεινὰ θὰ προσφέρω...

III

Μὴ μοῦ μιλήσεις. Κοιμοῦμαι. Δὲν κοιμοῦμαι. Μόνον τὰ βλέφαρα κλειστά. Ὁρθάνοιχτα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου.

—Καὶ βλέπω... Νὰ σε στὸ γραφεῖό σου κάθισμένος. Δὲ γράφεις. Τὰ γλυκά σου τὰ μάτια στὸ ἄπειρο σπινθώνεις.

Μὴν κοιτάξεις ἄλλοῦ. Πόσο ὁμορφος εἶσαι !

Ἡ σκέψη σου κάπου φτερουγίζει. Σὲ μένει ; Ὁ, ὑπέρτατη εὐτυχία.

Νὰ, τὰ χεῖλιά σου κινοῦνται. Κάτιον ὄραμα ξεφεύγει. Συμφορὰ μου. Τὸ δικό μου δὲν εἶναι...

Κλείσε τὰ μάτια, ψυχὴ μου !...

10)10)21.

Νέλης Πένος

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

1

Ψηλὸ πλατάνι τῆς αὐλῆς, περήφανο σὰν τ' ἄλλα, σὰν τὰ γυρτὰ καὶ φουντωτὰ πλατάνια τῆς πλαγιᾶς, ἐδῶ νὰ πίνεις σοῦ εἴτανε τῆς Ἀνοιξῆς τὴ στάλα, καὶ τὴ ζωὴ νὰ χαίρεσαι στὸ χῶμα μιάς βραγιάς.

—Ἔτσι ὁ καιρὸς δὲν εἴτανε σὸν ἥσκιος νὰ περῶσει, σὰ μέρα πού βασίλευε στὸ χρῶμα τὸ γλαυκὸ, μὰ ἀπὸ μιά δύση στὰ νερά, καὶ ἀπ' τὴ βοή-στὰ δάση, θαρρεῖς, καὶ κατὶ ἀπάνω σου πλανεύει μαγικό.

2

Ξαίρω τοὺς ὄχτους, καὶ αὐγές, τῆς Ροδελιῆς τὴ μέρα, καὶ τῆς λιγόφωτες βραδιάς, θλιμμένα δειλινὰ, μέσ στὴ γαλήνη τῆς ζωῆς, ἀκούω βαθιὰ ἀπὸ πέτρα χοροὺς μέ τὸ γλυκόλαλο τραγοῦδι τοῦ ζουρνᾶ.

Σὰν πλάνη, καὶ σὰν ὄνειρο, σὰν ἦχος νὰ γροικιέται ἀργῆς χαμπάνας χωριανῆς ἀγροτικῶν βραδιῶν, σὰ νὰ μοῦ λέει κατὶ κρυφὸ πού δὲν ἀλησιμονιέται χαρὲς πολιές πού πέρασαν γιὰ πάντ'α τοῦ χωριοῦ.

3

Καὶ θάρθω, στῆς θαμπῆς αὐγῆς, θὰ πάρω, τὴ γαλήνη κάτω ἀπ' τὰ δέντρα τὰ ψηλὰ τὸ δρόμο τὸ στεγνὸ, θὰ πέφτει ἡ στάλα τῆς δροσιᾶς στὸ φύλλο καὶ θὰ σῆναι ἀχνό, τὸ ἀστέρι τὸ στεγνὸ, ψηλὰ στὸν οὐρανό.

Αὐγὴ Ἀνοιξιάτικη, γλυκεῖα, πλοιαῖς ζωῆς ὑφάντρα : ὁ δρόμος σου—πῶς νὰν τὸ πῶ—πλανεύει μακρινός, κάτω ἀπ' τὰ φύλλα τῆς ἱτιάς, σ' ἐνὸς βοσκοῦ τὴ μάντρα νὰ λογοστῇ αἶς εἴτανε καὶ ὁ δρόμος ὁ στεγνός.

Νιχάρι.

Ἀντρέας Ἀλετράς